

‘Oh, wat mooi! Wat leuk!’ Dergelijke reacties hoort dokter Papa steeds weer als aanstaande ouders voor het eerst het gezicht van hun kindje zien. Pretecho’s horen inmiddels net zo zeer bij zwangerschap als pufcursussen.

TEKST: LIENEKE KOORNSTRA
FOTO’S: JULIEKE PAPA

Een feest van herkenning

‘**H**et is echt magie, 3/4D-pretecho’s. Zodra mensen het gezichtje zien, is het minutenlang stil. Terwijl ze met open mond naar het kindje kijken, ben ik ook stil. Na verloop van tijd zeg ik: “Jullie zijn zo stil.” “Ja”, reageren ze en dan blijven ze weer stil.’ Aan het woord is drs. Elvin Papa. Hij studeerde geneeskunde aan de VU en is gecertificeerd voor structureel echo-onderzoek. ‘Ik heb me geregeld afgevraagd waarom de ouders als eerste het gezicht willen zien. Je kijkt het eerste naar het gezicht als je iemand leert kennen, net zoals honden aan elkaar kont ruiken. Al vertel je de ouders alles over de anatomie van hun kindje, zolang ze het gezicht niet hebben gezien, zijn ze niet tevreden. Op het moment dat het gezicht wordt gezien, krijgt het kind een persoonlijkheid.’

Geselecteerde populatie

Aankankelijk droomde Elvin ervan verkeersvlieger te worden, maar uiteindelijk ging hij toch voor een artsenstudie. ‘Toen mijn vrouw zwanger was, wist ik met mijn hoofd dat we een kindje kregen, maar met mijn hart geloofde ik het niet. Totdat ik mijn dochter op de echo zag. Ik dacht: wow! Op dat moment wist ik dat ik echoscopist wilde worden, de beste echoscopist van Nederland. Dat ben ik niet, want ik maak pretecho’s. Ik zie een geselecteerde populatie, enkel gezonde baby’s. In een echocentrum binnen het ziekenhuiswezen krijg je met allerlei gevallen te maken, medisch gezien veel leerzamer en uitdagender. Een vakgenoot noemde mij ooit een *foetograaf*, vertelt de arts lachend. ‘In de gezondheidszorg kom je veel ellende tegen, hier is het één bonk positiviteit.’

Voor 2006 was dat nog wel anders. Elvin: ‘Er werd toen nog nauwelijks ge-echoot. Iedere

twee weken was het bij mij in de praktijk wel een keer raak met afwijkingen, groeiachterstand. De ouders zagen dan ook wel dat het niet goed was met het kindje. Meestal zei ik dat ik iets verdachts zag en dat de gynaecoloog dat beter kon uitleggen dan ik. Ik ben niet in de gelegen-

heid de zorg te bieden die in dat geval nodig is. Voor de tijd dat de 20-wekenecho standaard werd aangeboden, kwamen mensen hier op de toppen van hun zenuwen binnen. Als ze weer de deur uitgingen en wisten dat alles goed was, omhelsden ze elkaar bijna altijd.’

Bevestiging

Geregeld komt een zwangere vrouw alleen, veel vaker brengt ze een heel gezelschap mee. ‘De echtgenoot, de aanstaande opa’s en oma’s van beide kanten, de beste vriendin, een zus. Ik heb hier acht stoelen staan, soms is dat niet genoeg. Het boeit iedereen wat ze te zien krijgen. Vrouwen zeggen opvallend vaak tegen hun man: “Hij heeft jouw neus, jouw lippen.” Alsof ze bevestiging willen geven dat het zijn kind is. Men-

sen zoeken echt naar herkenning. En zodra ze die zien, wordt er geroepen en gejoeld. Alsof er gescoord wordt bij voetbal. Soms wordt ook wel verschromt opgemerkt: “Oh, die lelijke neus van je moeder!” Dan zeg ik: “Ssst, dat staat erop!” Van alles wat in beeld komt, wordt immers een dvd gemaakt. Die moeten ze dan later maar zonder geluid bekijken. Vroeger werd er wel vaker gehuild’, vertelt Elvin die als eerste van 2D overstapte naar 3D. ‘Als de ouders een paar vlekken zagen, waren ze ontroerd. Nu willen ze het steeds scherper. Ze vragen of je 4D hebt, live. Soms hangt de ervaring van de kwaliteit van heel andere zaken af. “Ik zie dat hij op zijn vader lijkt, het is een beetje onscherp”, zei een vrouw die hier alleen kwam. Het beeld was fantastisch, maar zij had een probleem met die man. Een andere vrouw wilde weten of haar kindje Creoolse trekken had. Zo ja, dan was het van haar minnaar, zo nee, dan was het van haar man. En ja, soms komen aanstaande ouders hier ook met een doodzieke aanstaande grootouder, zodat die het kindje toch nog heeft kunnen zien.’

Van heinde en verre

Recent is dokter Papa met zijn praktijk verhuisd van IJburg naar het Zeeburgereiland. Het echocentrum trekt echter mensen aan van ver buiten Amsterdam. ‘Een vrouw die bij mij een pretecho liet maken, zei heel enthousiast dat ze helemaal uit Breda kwam. Maar ze komen van nog veel verder. Een van mijn klanten is al drie keer uit New Delhi overgekomen om een beeld van haar kindje te krijgen. In India is dat verboden omdat veel stellen meisjes laten weghalen. Maar ik tref hier alleen maar mensen die voor hun kindje gaan.’

www.echocentrumamsterdam.nl